

Anna Ballbona (Montmeló, 1980) és periodista i escriptora. Ha publicat els llibres de poemes *Conill de gàbia* (LaBreu, 2012) i *La mare que et renyava era un robot* (Galerada, 2008, Premi Amadeu Oller), a més de la novel·la *Joyce i les gallines* (finalista del Premi Llibres Anagrama 2016). Ha estat inclosa en el llibre *Generació Horiginal* (LaBreu, 2017) i en l'antologia-catàleg *Women Writers in Catalan* (Raig Verd, 2017). Escriu al diari *Ara*, a les revistes *Serra d'Or*, *L'Avenç* i *El Temps* i al magazine digital *The New Barcelona Post*, entre d'altres, i col·labora amb altres mitjans de comunicació, com Catalunya Ràdio i el canal 324.

Tu vés assajant amb les màscares,
fes de dèspota o d'asceta,
arnès, closca de tradicions
o esteta de la cosa escèptica.
Vés prenent mides i distàncies
com si el foc mai t'encalcés
o mai t'haguessis d'enfangar.
Tu vés fent trucs i saltirons
com si el barret fos sempre màgic.
En girar-te, ensopegaràs
amb els cucs de la matinada,
i de l'aiguabarreig humit
emergirà el conill degollat.

(De *Conill de gàbia*)

Cuita, no temis pels gripaus,
sempre hi haurà qui obri la boca.
Tu ja en tens prou vivint al teu ventre.
Si t'esventressin en canal
només veurien bestioles
d'ulls perplexos davant el drama
i la comèdia beneïtes.
Només s'encalla, incert, el nus,
el nus que grapeja la panxa,
el nus de corbata que assetja,
nus que som i nus que amaguem.
Cuita, no temis pels gripaus:
encara queda molta boira
per fer llevar i eliminar
i llevar un nombre etern d'aràcnids,
tant abans com després de tu.

(De *Conill de gàbia*)

Anna Ballbona

Sembla que eixarreït ja ho digui tot,
sols amb aquesta forma de fer aspre,
un xerric que promet, que s'obre, s'obre
fins que ve, tot seguit, el cop en sec.
Un efecte semblant a la formiga
que aplega feliçment el tec d'hivern,
que s'obre i es projecta cap al marc,
annals eterns on la veuran els néts,
fins que arriba el calbot inesperat
que la deixa encastada just al marc,
en el vèrtex on sempre jau ningú.

Yukio Mishima s'obrí el ventre per matar-se. Era el 1970 i Vic Buckingham entrenava el Barça. "La bellesa de la ciutat és la bellesa de les seves ferides." Buckingham fou un precursor del futbol total. Mishima preferí l'extinció total. El mercat demana especialistes. Tres dies abans de la natura morta amb testa i budells, el Barça guanyà al Granada. Cap interès, cap ritual. El gol del triomf el marcà Reixach. El tall net al coll el practicà Hiroyasu Koga. Un company, abans, no se'n sortí. Encara carrisqueja el destorb. Almenys, abans de Reixach, Alfonseda havia executat el primer gol. Abans de l'harakiri, Mishima havia entregat l'última novel·la del cicle *El mar de la fertilitat*. La màscara degollada jeia al terra, lluny de l'oceà. Aquell any el Barça tampoc guanyaria la Lliga.

El senyor de la carota desafortunada mira enlaire implorant respostes. Pidola certeses. Un colom del centre de Barcelona que havia de ser un estel·lar gavià li clava la seva mirada estràbica de colom urbà, retut, ronyós i enfitat, que mai podrà ser un moixó argentat. Cada dia el colom guenyo i esguerrat ha d'acotar el cap per recollir les engrunes del ciment per inflar-se monstruosament. Estrafet, esmerlit, n'està més que tip de confiar en atzars celestials.